

ällitsest ulje peale lopputati. Ennma panni filmalt põlema, ja Peter teggi ulje lahti. Üks tahvatund ja vägga waese rietega mees astus tappa; temma juulised ollid pitkad ja sassis, habbe olli ajamata, ja wanna lõrge läbbar ta peas olli üsna nina otja lättatud, et tedda ei võinud tunda. Kui wöeras fölk neid lapsi, muist perre issa lamber istumas ja muist seismas nägai, ja iggalpool rabhu ja õn ni hästi wannemate, kui ta laste filmist välja paistis, tömbas ta läbbara enneje filmist ärra, astus mööne jammu Peetri liggemale, kes püsti tööenud ja hallas läbedaste uittes, temma faela ümber, ilma et ta esmalt olles võinud sõnnagi lausuda. „Mo wend“, sitles ta wimais, „ma ollen pattu teinud taeva wastu. Wöita mind nüüd omma päiliseks, agga ärra jätku mind mitte mahha. Ma tean, sul on õige wenna siiddu, mis mind mitte ärra ei pölgva. Oh, wend, fulma ja närga fannatada, on libbe, vägga libbe!“ —

Peetri filmi lõras wet, kui ta nüüd omma wenna Willemi ärratundis, agga sure rõmuga wöttis ta waese efsinud mehhhe wastu, kust selle sure hõddaa ning willestuse nähhes olles föriwa süddagi piddand pehmels minnema. Ta andis temmale terived sojad rided, ja verrenaene ruttas, et sii mitte nuumivassifat, nagu ewangeliumis, siis ommeti mund tuggewat toitu wöerale öhtufs walmistama. Temma mele tulli se sõnna: Sesimane hing olli ärraladdunud ja wata ta on jälle leitud! —

Willem ei pannud nüüd mitte ennam wenna nõu wastu, Peetri ja temma naeje Maria armastus, ja pühha Waimi armuöppetujie wõega muutsid tedda uels innimeseks. Nüüd teeb ta tööd hommikust öhtuni ja on omma läbhe lapseli tru issa. Ta on isse taewa Jõsa armu tunda saund, mis temma järrel läinud ja tedda offsinud, kui ta efsis, nüüd nõuab ta, et omma lapsi efsituse eest hoialeks ja töe tele sadaks.